

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: O. D.
X

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2025, č. j. KUZL 8718/2025,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalobci *se z účtu* Krajského soudu v Brně *vrací* soudní poplatek zaplacený za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce dostal pokutu, protože za jízdy v rukách držel telefon. Od počátku však tvrdí, že šlo o navigaci. Vytýká správní orgánům, že nesprávně zjistily skutkový stav a nevyhověly jeho důkazním návrhům. Krajský soud tedy musel posoudit, zda důkazy vedou k nepochybnému závěru, že žalobce při řízení telefon v ruce držel.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Dne 28. 5. 2024 na Velehradské třídě v Uherském Hradišti policisté jeli podél žalobcova vozu. Byli v levém jízdním pruhu, žalobce v pravém. A viděli, že žalobce měl při řízení na volantu položený mobilní telefon, který držel oběma rukama. Proto ho následně zastavili. Žalobce tvrdil, že mobilní telefon v žádném případě nedržel. Sice telefonoval, ale přes handsfree. Do navigace zadával adresu. Nic nedržel oběma rukama kromě volantu. Policie poté oznámila přestupek Městskému úřadu Uherské Hradiště („městský úřad“).
3. Dne 4. 9. 2024 se u městského úřadu konalo ústní jednání. Žalobce při ústním jednání vypověděl, že mu na semaforu u Slováckého divadla, kde zastavil na červenou, spadla navigace ke spolujezdci na zem. Sklonil se pro ni a stále sledoval, že má červenou. Jakmile ji zvedl, tak zjistil, že musí znovu zadat adresu cíle. V tom momentu blikla zelená, tak se začal rozjíždět a položil navigaci na sedadlo spolujezdce. V levém pruhu si všiml policejního vozidla, které ho poté zastavilo na autobusovém nádraží. Telefonoval přes handsfree a přerušil hovor až po výzvě policisty. Telefon měl položený v přihrádce pod rádiem na přístrojové desce, protože se mu automaticky připojuje k handsfree. Proto ho neměl v ruce. Ani navigaci nedržel v rukou na úrovni volantu při řízení vozidla. Žalobce se poté omluvil ze zbytku ústního jednání a souhlasil s tím, aby výslech svědků proběhl v jeho nepřítomnosti.
4. Městský úřad následně vyslechl nstržm. D. K. („svědek K.“). Prováděli běžnou hlídkovou činnost v Uherském Hradišti. On konkrétně řídil služební vůz. Při jízdě na služebnu se na křižovatce u Slováckého divadla zařadil do levého pruhu. V tu chvíli byli na stejné úrovni a jeli souběžně s vedle jedoucím vozidlem. Kolega si všimnul, že řidič drží oběma rukama mobilní telefon na volantu a něco si tam zadával. To pohledem registroval i svědek K. Dělo se to při jízdě, nikoliv při zastavení na červenou. Proto se rozhodli vozidlo zastavit a provést silniční kontrolu. Řidič nesouhlasil, že by držel mobilní telefon. Tvrdil, že šlo o navigaci.
5. Na dotazy městského úřadu svědek K. dodal, že počasí bylo slunečné a rozhledové podmínky výborné. Od řidiče pozorovaného vozidla byli maximálně do dvou metrů. Jelo ve stejném směru souběžně s nimi z pravé strany ve vzdálenosti max. 1 – 1,5 metrů. Vozidlo nemělo zatmavená skla, řidič byl zřetelně vidět. Ve výhledu nebránila žádná překážka. Řidič držel na volantu oběma rukama mobilní telefon. Na barvu telefonu si nevzpomíná. Psal něco do toho zařízení. Zda přitom mluvil, si svědek K. nevybavil. Jednání řidiče pozoroval dvě až tři sekundy, protože byl na pozici řidiče. Videozáznam policisté nepořídili.
6. Dne 25. 9. 2025 ústní jednání pokračovalo a městský úřad během něj vyslechl nstržm. V. J. („svědek J.“). Byl velitelem hlídky. Seděl na místě spolujezdce. Jeli v levém pruhu po Velehradské třídě a při projíždění mezi obchodním domem Albert a Billou viděl, jak v pravém pruhu jede vozidlo, jehož řidič držel v rukou mobilní telefon, který měl opřený o volant. Upozornil na to svědka K., který následně vozidlo předjel. U autobusového nádraží ho zastavili. Řidič podle svědka J. nesouhlasil s důvodem zastavení a byl arogantní. Podle jeho slov držel v ruce navigaci, do které zadával adresu.
7. Svědek J. dodal, že má dobrý zrak a nepotřebuje brýle. Počasí bylo slunečné, rozhledové podmínky výborné. Byl maximálně do metru a půl od řidiče pozorovaného vozidla. Jednání řidiče pozoroval přes boční okna. Žalobce držel oběma rukama mobilní telefon, který měl

položený na volantu. Barvu si nevybavil. Nevzpomínal si, jestli do něj mluvil. Pozoroval ho čtyři až pět sekund, protože byl na pozici spolujezdce.

8. Městský úřad poté rozhodnutím ze dne 16. 10. 2024, č. j. MUUH-DSA/93298/2024/BudV („rozhodnutí městského úřadu“), shledal žalobce vinným, že za jízdy držel v obou rukou na volantu telefonní přístroj a porušil tím § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Tím spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu. Člověk se ho dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Za tento přestupek městský úřad uložil žalobci pokutu 5 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.
9. Důkazně městský úřad vyšel z tiskopisu oznámení přestupku a úředního záznamu policistů, evidenční karty řidiče (žalobce má podle něj 12 dopravních záznamů, 11 je z let 2008 až 2018, poslední přestupek žalobce spáchal v březnu 2023 překročením rychlosti v obci) a výsledku žalobce i svědků. Poté městský úřad vysvětloval, že povinností řidiče je věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu. Pokud má vozidlo handsfree, nezabraňuje to řidiči, aby při řízení v ruce nebo jiným způsobem držel hovorové zařízení. Řidič nemusí telefonovat. Stačí, pokud hovorové nebo záznamové zařízení drží v ruce nebo jiným způsobem, např. si prohlíží z jakéhokoliv důvodu displej nebo zadává navigační informace.
10. Policejní vozidlo jelo se žalobcovým vozidlem souběžně. Přitom oba policisté shodně vypověděli, že zřetelně viděli žalobce držet oběma rukama mobilní telefon na volantu. Měli výborné rozhledové podmínky z velmi krátké vzdálenosti (jeden až tři metry) bočním výhledem přes okno řidiče vozidla žalobce po dobu dvou až pěti vteřin.
11. Žalobce při silniční kontrole i ve své výpovědi tvrdil, že v rukou držel navigaci, do které zadával cíl své jízdy přes handsfree sadu, potom ji odložil a oběma rukama držel pouze volant. Pouhá přítomnost sady handsfree ve vozidle však nevylučuje možnost uchopení telefonního přístroje za jízdy vozidlem do ruky. Městský úřad tedy tvrzení žalobce neuvěřil. Pokud se navíc řidič zaměřuje současně na držení či ruční manipulaci s hovorovým zařízením, může dojít k dopravní nehodě. Telefonování, čtení nebo psaní SMS, sledování displeje telefonního přístroje nebo jiná manipulace s ním řidiče rozptyluje, k řízení vozidla používá pouze část rukou a nemusí včas a adekvátně zareagovat na situaci v silničním provozu.
12. Zasahující policisté nemají k věci osobní vztah. Kontrolní a dozorovou činnost vykonávají jako své povolání, k němuž mají zákonné zmocnění. Výsledek správního řízení policistům nepřináší újmu či prospěch. Jejich nepravdivá výpověď by pro ně měla daleko nepříznivější následky než pro žalobce, podobně jako samotné jednání na místě silniční kontroly. Policisté by se tím vědomě vystavili riziku kázeňských, případně i trestněprávních postihů. Policisté tedy nemají sebemenšího důvodu událost popisovat a následně o ní vypovídat nepravdivě. Každá silniční kontrola je pro ně potenciálním zdrojem konfliktu. Proto městský úřad jejich tvrzení uvěřil a měl za prokázané, že žalobce za jízdy držel v obou rukou telefon před sebou na úrovni volantu.
13. Žalobce se odvolal. Namítal, že městský úřad nepostupoval v souladu se zásadou presumpce neviny. Místo toho vedl řízení tak, aby potvrdil verzi zasahujících policistů. Během ústního jednání se jich nezeptal, zda policisté skutečně viděli mobilní telefon nebo externí navigaci, což mohlo vést k záměně. Policisté tvrdili, že žalobce držel mobilní telefon oběma rukama

a zadával do něj údaje, což spíše svědčí pro externí navigaci. Navíc policisté neprovedli bližší zjištění k mobilnímu telefonu a navigaci, přestože jim žalobce navigaci ukazoval. Tento postup byl nelogický a podporuje žalobcovu verzi skutkového děje. Žalobce dále s odkazem na některé mediální články popisoval tlak vedení policie na řadové policisty, aby udělovali co nejvíce pokut. A vytýkal městskému úřadu, že nepřistoupil k navrženému výslechu svědka K.

14. Žalovaný ovšem rozhodnutím ze dne 24. 1. 2025, č. j. KUZZL 8718/2025 („rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. Vyšel z toho, že si oba policisté byli jisti, že žalobce držel mobilní telefon. Policista, který řídil služební vozidlo, tomu nemohl věnovat delší pozornost, ale i tak popsal, co viděl. Druhý policista sedící vedle řidiče měl dostatek času na pozorování, protože jeli souběžně s vozidlem žalobce. Vozidla byla blízko sebe, což umožnilo jasné pozorování. Policista sedící vedle řidiče pozoroval přestupek na vzdálenost přibližně dvou metrů. Nebránily mu žádné překážky.
15. Přestupek byl objektivně pozorovatelný lidským okem. Žalobce tvrdí něco jiného než policisté, což je pochopitelné, protože má subjektivní zájem nebýt potrestán. Policisté vykonávali svou službu a nelze předjímat jejich zaujatost. Pochybnost o nestrannosti policistů musí vycházet z konkrétních podkladů. Výpovědi policistů jsou věrohodné, pokud nejsou důvody pochybovat o jejich nestrannosti.
16. Žalobce poukazoval na možnou zaujatost policistů kvůli „lovení pokut“, ale tato námitka je obecná. Ve výpovědích policistů nejsou závažné rozpory. Přestupek byl dobře pozorovatelný. Neexistuje podezření na šikanózní jednání policistů vůči obviněnému. Žalovaný proto neměl důvod pochybovat o věrohodnosti výpovědí policistů.
17. Existence handsfree sady nevylučuje přestupkové jednání. I kdyby žalobce hovor neuskutečňoval, držení mobilního telefonu naplňuje skutkovou podstatu přestupku. Měl případně prokázat svá tvrzení, pokud zpochybnil důkazy městského úřadu. Zásadu *in dubio pro reo* nelze aplikovat mechanicky. Použití této zásady je možné pouze tehdy, pokud existují pochybnosti o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Rozdílná tvrzení a důkazy jsou typickou součástí přestupkového řízení. Zásada *in dubio pro reo* se použije, pokud po zhodnocení všech důkazů existují pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn.

III. Obsah žaloby

18. Žalobce namítá, že se správní orgány náležitě nevypořádaly s jeho obhajobou, která je konstantní od okamžiku, kdy ho zastavila policejní hlídka. Nedržel v obou rukou na volantu telefonní přístroj, ale držel externí navigaci, která žalobci spadla z držáku připevněného na palubní desce vozidla. Pádem z držáku na podlahu vozidla navigace ztratila zadané parametry cesty, které pak žalobce (v okamžiku, kdy vozidlo stálo) musel znovu zadat. Proto držel navigaci oběma rukama na volantu.
19. Tato obhajoba dosud takřikajíc nikoho nezajímala. Správní orgány vychází zcela nekriticky ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, ačkoliv se jedná o důkazy jediné a obhajoba žalobce, která na tvrzení zasahujících policistů přímo reaguje, nebyla nijak vyvrácena. Zasahující policisté ani na místě samém neměli zájem prověřit obhajobu žalobce, neprohlédli si externí navigaci, kterou jim předkládal, aby vyloučili či potvrdili své podezření, co vlastně měl žalobce při řízení motorového vozidla v ruce. Nemusí se jednat o cílené jednání

zasahujících policistů, ale může jít o „pouhý“ omyl v tom, co ve skutečnosti v rukou žalobce viděli. Velikost i barva mobilního telefonu je na větší vzdálenost snadno zaměnitelná s externí navigací.

20. Správní orgány dále procesně přijatelným způsobem nerozhodli o žalobcově návrhu na doplnění dokazování, kterým byl výslech svědka – pana M. K. Žalobce s ním vedl telefonický hovor nejen v průběhu jízdy, ale rovněž v době počátku policejní kontroly. Ukončil ho až při silniční kontrole na výzvu jednoho ze zasahujících policistů. Přitom svědek K. v průběhu telefonického hovoru mohl zaznamenat, zda hovor probíhal prostřednictvím handsfree zařízení ve vozidle nebo přímo z mobilního telefonu. Rozdíl obvykle bývá patrný z kvality hovoru.
21. Žalobce do odvolání také zahrnul části dvou článků, které uvádějí, že řadoví policisté jsou nuceni udělovat co nejvíce pokut. Citace příslušníků v těchto člancích jsou obecné a nevztahují se konkrétně k projednávané věci. Žalobce tím chtěl poukázat na nutnost kriticky hledět na tvrzení policistů ve správním řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Policisté byli plně přesvědčeni, že žalobce za jízdy držel oběma rukama na volantu před sebou mobilní telefon. I policisté jsou „jen lidé“, kteří se mohou mýlit. V projednávané věci se však prokázalo, že měli dobré výhledové podmínky. Jeli ve vedlejším pruhu. Především policista sedící na místě spolujezdce (svědek J.) měl žalobce přímo po své pravé ruce ve vzdálenosti dvou až tří metrů. Protiprávní jednání žalobce mohl pozorovat po dobu cca 4-5 vteřin. Při pozorování na tak krátkou vzdálenost a po tak dlouhou dobu si žalovaný neumí představit, že by policista nebyl schopen rozpoznat, jaký předmět žalobce drží, nebo že by zaměnil mobilní telefon s externí navigací. Oba policisté při ústním jednání shodně uvedli, že předmět, který žalobce za jízdy držel oběma rukama na volantu před sebou, byl mobilní telefon, nikoliv navigace či jakýkoliv jiný předmět. O povaze drženého předmětu tak nevystaly jakékoliv pochybnosti. Žalobce se ústního jednání nezúčastnil a sám se tak připravil o možnost policisty konfrontovat.
23. Žalobce uvádí, že manipuloval s externí navigací, která mu při dobrzdování spadla na podlahu vozidla, a proto držel navigaci oběma rukama na volantu. Při ústním jednání však žalobce uváděl, že navigaci při řízení vozidla v rukou na úrovni volantu nedržel. V tomto ohledu žalovaný spatřuje určité rozpory v jeho tvrzeních. Policisté přitom žádné takové skutečnosti ve vozidle žalobce nepozorovali. Kdyby přitom nějaký pád určitého zařízení a jeho následné zvedání pozorovali, nepochybně by i tyto skutečnosti přinejmenším zmínili. Žalobce přitom tvrdí, že ihned po zadání nezbytných parametrů navigaci odložil na sedák vedle sebe. Policisté však pozorovali, jak drží mobilní telefon v rukách před sebou a žádné jiné skutečnosti nepopisovali.
24. K neprovedení navrhovaného výslechu svědka žalovaný opakuje, že jím mělo být prokázáno, zda žalobce k hovoru při jízdě užil sadu handsfree či nikoliv. Pouhá existence sady handsfree však nevylučuje skutková zjištění policistů, že žalobce držel za jízdy telefon. Žalovaný tak trvá na tom, že výslech svědka by v tomto případě byl zcela nadbytečný. Skutková podstata přestupku nespočívá v „telefonování“, nýbrž v držení mobilního telefonu za jízdy.

V. Posouzení věci

25. Žaloba *není důvodná*.
26. Ve svých námitkách žalobce vytýká správním orgánům, že pochybily při zjišťování skutkového stavu – policisté se podle něj zmylili, pokud žalobce podle nich držel za jízdy v ruce telefon, protože šlo ve skutečnosti o navigaci.
27. V řízení o přestupku správní orgán obecně musí postupovat tak, aby zjistil *stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku leží vždy na správním orgánu. *Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se přestupkového jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, bod 15).
28. Co se týče důkazních možností – s cílem splnění povinnosti zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti –, správní orgány mohou podle § 51 odst. 1 správního řádu v řízení použít jakékoliv důkazní prostředky. Jen je musí získat a provést v souladu se zákonem. A tyto prostředky musí být způsobilé přispět k objasnění skutkového stavu věci.
29. Jak současně uvedl Nejvyšší správní soud, *nelze se spokojit s tím, že „skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje*. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011-68). Platí totiž, že správní trest – stejně jako trest soudní – lze uložit, jen pokud je nade vší pochybnost, že se skutek stal a že se stal právě tím způsobem, jaký správní orgán zjistil a prokázal (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007-70).
30. Důkazním standardem spojeným s *prokazováním držení telefonu při řízení vozidla* se již vícekrát zabýval Nejvyšší správní soud. Ve svých rozhodnutích opakovaně dospěl k závěru, že držení telefonu při řízení patří mezi tzv. obtížně zachytitelné přestupky. U těchto přestupků je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. Standardně pozorují policisté tyto přestupky pouhým okem. Následně se tedy prokazují jen jejich svědeckými výpověďmi. A není neobvyklé, že proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného z přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34, body 17 a 18).
31. Obviněného lze shledat vinným ze spáchání tohoto přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že obviněný telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně *mohl* vidět. Policisté (či alespoň jeden z nich) by tedy museli být v takovém postavení k vozidlu řidiče, aby vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a k orientaci neprůhledných (či špatně průhledných) částí vozidel mohli jednání řidiče vidět. Natolik detailně, aby si byli jistí, že to, co drží v ruce, je skutečně telefon (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63).

32. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla řidiče a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. rozsudky ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015-23, či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34).
33. Soud nemá pochybnosti, že policisté *mohli vidět*, že žalobce drží za jízdy v ruce telefon. Jeli souběžně s ním a zejména svědek J. měl žalobce v blízké vzdálenosti jednoho až jednoho a půl metru „vedle sebe“. Ve výhledu neměl žádnou překážku a mohl se věnovat čistě jen pozorování žalobce. Bylo navíc hezky, žalobce neměl zatmavená skla, a svědek J. žalobce pozoroval po dobu čtyř až pěti vteřin, což je poměrně dlouho. Slovy judikatury tedy mohl vidět natolik detailně, aby si byl jistý, co vidí.
34. Podobně svědek K. nebyl jako řidič o mnoho dále a byť žalobce mohl pozorovat po kratší dobu a musel se věnovat řízení, tak měl jinak také dobré výhledové podmínky, aby dostatečně dobře viděl, co žalobce dělá. Jeho výpověď je konzistentní s tím, co pozoroval svědek J. To je také důležitý faktor, že výpovědi obou policistů jsou právě konzistentní a neobsahují žádné významné rozpory či nesrovnalosti. Poskytují proto ve světle výše citované judikatury dostatečný základ pro závěr správních orgánů, že žalobce za jízdy držel v ruce mobilní telefon.
35. Je pak třeba připomenout, že obviněný z přestupku sice obecně nemá povinnost se jakkoli hájit, protože hlavní důkazní břemeno nese správní orgán. Pokud však obviněný přistoupí k vlastní obhajobě, musí v souladu s § 52 správního řádu prokázat, co sám tvrdí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66). A to se mu nepovedlo. Jeho tvrzení navíc oproti výpovědi policistů nejsou tak konzistentní.
36. Žalobce totiž zejména zůstal jen v rovině tvrzení o tom, že měl v ruce navigaci. Doslova se nabízelo, aby ji navrhl městskému úřadu (nebo nejpozději soudu) k důkazu, aby se dalo posoudit, zda opravdu třeba jeho navigace telefon nepřipomínala, nedala se s ním zaměnit, a zda se tedy policisté přeci jen nemohli splést. Byl by to logický krok, ke kterému žalobce nikdy nepřistoupil. Pokud poté tvrdí, že navigaci ukazoval policistům po zastavení, ale že na to nebrali zřetel, pak to také měl a mohl uvést do svého vyjádření v tiskopisu s oznámením přestupku. Tam ovšem jen vepsal, že zadával adresu do navigace, nic víc. Svoji obhajobu navíc mohl účinně vést i skrze vlastní výsledky obou policejních svědků, jejichž výpovědi by svými otázkami zpochybnil. Této možnosti se však sám vzdal.
37. Lze také dodat, že v tiskopisu s oznámením přestupku žalobce opravdu uvedl, že telefon nedržel, protože sice při zastavení telefonoval, ale přes handsfree. A po zmínce o zadávání adresy do navigace dodal: „a už vůbec jsem *nic nedržel oběma rukama* krom volantu!“. (zvýraznil soud). Při ústním jednání pak řekl, že mu navigace spadla ke spolujezdci na zem. Sklonil se pro ni a jakmile ji zvedl, tak zjistil, že musí znovu zadat adresu cíle, přičemž v tom momentu blikla zelená, tak se začal rozjíždět a položil navigaci na sedadlo spolujezdce. *Nedržel ji proto v ruce na úrovni volantu* při řízení vozidla. V žalobě přitom nyní tvrdí, že musel znovu do navigace zadat adresu, a *proto ji držel oběma rukama na volantu*. Jak trefně zmiňuje, žalovaný, v tom lze spatřovat jisté rozpory, což má dopad na důvěryhodnost žalobcovy obhajoby tváří v tvář konzistentním výpovědím svědků.
38. Pokud jde o námitku, že městský úřad nevyslechl jím navrženého svědka, se kterým v relevantní době telefonoval, tak je třeba nejprve uvést, že ze spisu neplyne, že jeho výsledky

žalobce při ústním jednání vůbec navrhl. Žalobce přitom na svůj souhlas podepsal protokol o ústním jednání, kde se o tomto důkazním návrhu nic nepíše. Souhlasil mj. i s ukončením shromažďování důkazů (kromě výsledku policejních svědků, ze kterého se omluvil). A až v doplnění odvolání vytýká městskému úřadu, že tento důkaz neprovedl a nic k němu neuvedl ve svém rozhodnutí – což je logické, protože podle obsahu spisu žalobce důkazní návrh na výsledk pana M. K. v řízení před městským úřadem nevznesl.

39. A i kdyby ho vznesl, tak pak soud plně souhlasí s tím, co k nadbytečnosti provedení tohoto výsledku uvedl žalovaný – daný svědek, se kterým měl žalobce podle jeho slov telefonovat přes handsfree, by tak jako tak nemohl uvést nic k otázce, zda žalobce za jízdy držel v ruce telefon.
40. V neposlední řadě soud ještě krátce zareaguje na obecnou námitku žalobce o motivaci policistů k „lovení pokut“. Žalovaný k tomu ve svém rozhodnutí vhodně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016-27, podle nějž jde o „případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, (...) zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“
41. Nic z toho ovšem soud (stejně jako žalovaný) v této věci neshledal a žalobce to vlastně ani netvrdí. Jeho námitka je velmi obecná a sám ji vznáší jen jako podporu pro argument, že je třeba výpovědi policistů hodnotit kriticky. V této věci ovšem ve výpovědích policistů nebyly rozpory, protiprávní jednání žalobce bylo velmi dobře viditelné pouhým okem, a není tu ani náznak zaujatosti policistů v podobách popsanych v citovaném rozsudku.
42. Soud tedy shrnuje, že o vině žalobce nemá pochybnosti. Správní orgány prokázaly, že se žalobce dopustil přestupku a obsah spisu k tomu obsahuje dostatečné podklady. Žalobní námitky nejsou důvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

43. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (výrok I.).
44. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovaný sice toto právo má, ale žádné náklady mu nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).
45. Žalobce také navrhl, aby soud přiznal jeho žalobě odkladný účinek. Zaplatil za tento návrh i soudní poplatek. Soud ovšem bezodkladně rozhodl přímo ve věci samé a nerozhodoval tedy již o odkladném účinku. Proto soud žalobci vrací zaplacený soudní poplatek za tento návrh (výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým*

významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 17. března 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce